

Een zachte g

- Mooi...

Renee keek om zich heen. Niet lang, want ze moest de weg in de gaten houden.

- Inderdaad, zei ze, heel mooi.

- Ik heb het vaker gezien, zei Lynn, maar ik blijf het mooi vinden.

- Brabants landschap.

- Ja, natuurlijk is dit Brabants landschap. We zitten hier in hartje Brabant. Dit is geen Holland.

- Nee, zei Renee. Ik bedoel, dit valt onder Brabants Landschap.

- O, bedoel je dat? Ik hoorde de hoofdletter niet. Is het een stichting?

- Dat weet ik niet. Jan zei het, de stalhouder. Die noemde het zo.

- Hoe gaat het met 'm?

- Goed.

- Hoe gaat het met je paard?

- Goed.

- Hoe gaat het met je moeder?

- Goed.

- Mag ze vaak naar buiten?

Renee trok haar wenkbrauwen op.

- Mijn moeder?

- Nee, slimmerik, je paard.

Beide vrouwen lachten. Ze kenden elkaar door en door.

- Amuseer je je een beetje? vroeg Renee.

- Gaat wel. Dadelijk wordt het nog veel leuker. Zijn er veel paarden?

Ze waren onderweg met de SUV van Renee, een Chevy TrailBlazer, waar ze heel trots op was, naar een paardendag. Lynn noemde het steevast een paardendag, want ze vergat meestal om wat voor evenement het werkelijk ging. Een open dag op een manege, een hippie concours, of zomaar een demonstratie met oud paardentuig, voor haar was het allemaal een paardendag.

- Jammer dat Goj geen zin had om mee te komen.

- Ik denk, zei Renee, dat een paardenshow wel het laatste is wat jouw zoon wil zien.

- Is het een show?

- Ja, ook. En er is een clinic, heb ik gelezen.

- Wie is er ziek?

Renee minderde vaart. Ze verliet de provinciale weg en reed een pad in.

- Een karretje dat op de zandweg reed, zong Lynn plagend.

- Dit is geen zandpad. Er liggen klinkers onder het zand.

- Zand van de trekkert.

- Van de tractor. Je hebt er niet veel zin in, zo te horen.

- Jawel, zei Lynn. Ik zit maar een beetje te spelen. Het zonnetje schijnt, het is redelijk warm en ik ben in het gezelschap van mijn beste vriendin. Daar krijg je vanzelf goede zin van. Is het daar niet?

Lynn wees naar een grasveld dat vol stond met auto's. Achter het grasveld stonden een paar witte tenten in de zon te blinken en in de verte wapperde aan een hoge paal de Brabantse vlag.

- Ik denk het.

- Misschien, zei Lynn, is het toernooi al begonnen. Dan hebben we wel gemist hoe een anonieme ridder, in het wit gekleed, de slechterik, helemaal in het zwart, uitdaagt.

- Soms, zuchtte Renee, zou ik willen dat je last had van hoofdpijn. Je bent dan veel rustiger.

- Geen ridders?

- Alleen maar paardenvolk.

- Daar is het dan ook een paardendag voor.

Renee en Lynn verlieten het grasveld. Ze liepen naar de entree, een brede opening tussen twee tenten

in. De rest was met rood-wit lint afgezet. Renee keek nog even over haar schouder. Dat was een oude gewoonte van haar. De auto stond goed, maar ze zag wel een ander probleem.

- Zie je dat? zei Renee verontwaardigd.

Ze liepen terug, Lynn een beetje turend, omdat ze nog niet aan een bril toe was. Op een bordje dat bij het veld stond, werd de bezoekers medegedeeld dat parkeren tien euro's kostte.

- Belachelijk, zei Lynn. Tien euro per auto? Om te mogen parkeren op een veld dat ze een middagje van een boer hebben gehuurd? Dat kost ze hooguit honderd euro.

- Misschien meer, zei Renee, maar laat het tweehonderdvijftig euro zijn, dan nog is dit absurd.

- We zijn toch in Brabant?

- Ha! zei Renee. Geef een Brabantse ondernemer een vinger en hij pakt je hele hand.

- Och... Arme zandgronden, hè. Dat werkt nog generaties lang door.

- Maar die tien euro krijgen ze niet van me, al creperen ze van de armoede.

Lynn ging op haar tenen staan en keek over de auto's heen naar het klinkerpad.

- Hoe willen ze dat trouwens innen?

Renee schudde misnoegd nee en zei:

- Er staat een bordje. Eenrichtingsverkeer hebben ze er van gemaakt.

Lynn zag het nu ook.

- Dat kartonnen ding op een paaltje? Dat hebben ze zelf gemaakt. Waar is eigenlijk de uitgang?

Na even rond te hebben gekeken, ontdekten ze een smal pad tussen een rij bomen rechts van het veld.

Vooraan stonden twee mannen in een geel hesje. Ze leunden verveeld tegen een boom.

- Wat een flauwekul, zei Lynn.

- Nooit van zijn leven, zei Renee. Maar dat zien we straks wel. We gaan eerst naar de paarden kijken.

- Ja, zei Lynn, als ze niet te ziek zijn, tenminste.

- Ik had je wel gehoord, vriendin, en je weet best wat een clinic is.

- Ik geloof dat ik hoofdpijn krijg.

- Gelukkig, zuchtte Renee.

Vlak na de entree bleek een dame op wacht te staan achter een tafel waar folders op verspreid lagen.

Recht voor haar stond een geldkistje.

Renee stapte op haar af. Lynn raakte haar vriendin bij een arm aan.

- Nee, deze betaal ik, zei ze.

- Ben je gek? zei Renee. We zijn hier voor mijn plezier. Ik betaal.

- Jij hebt de vorige keer ook al betaald.

- Ik? zei Renee verbaasd. Waar dan?

- Nou, bij de Chinees. Jij hebt toen getrakteerd.

Renee schudde haar opmerking van zich af en sprak de dame achter de tafel aan.

- Tweemaal, zei ze.

- U wilt ook de clinic bijwonen? vroeg de dame.

Lynn keek gefascineerd naar haar kapsel. Inmiddels had ze wel zoveel ervaring met paardendagen in Brabant, dat ze van een paarden-meisje of dame geen bijzondere inspanningen op het gebied van uiterlijke verzorging meer verwachtte. Meestal ging lang haar in een staart. De oudere vrouwen hadden bijna allemaal halflang haar, makkelijk in het onderhoud.

- Mooi kapsel, zei ze. En wat een gave krul.

- Dank u, zei de dame. Chelukkig wel, want het was behoorlijk duur.

- Chelukkig? zei Lynn, terwijl Renee haar portemonnee tevoorschijn haalde.

- Ja... Wat bedoelt u?

- U zei chelukkig, met een harde g. U komt niet uit Brabant?

- O, bedoelt u dat? Nee, ik kom uit Utrecht.

- Utrecht, herhaalde Lynn. Daar zit wel een harde g in.

- Ik weet dat Brabanders moeite hebben met de ch, zei de dame vriendelijk.

- Pardon?! zei Renee.

- O jee, zei Lynn. Al heb je natuurlijk wel gelijk, vriendin.

- Dat dacht ik ook, zei Renee. Sinds wanneer hebben wij moeite met de g, mevrouw?
- Nou... dat is toch zo? U kunt de ch niet uitspreken.
- Nondeju, zei Lynn. Weer zo eentje die we het uit moeten leggen. Doe jij het, vriendin, of zal ik het doen? Ik heb een zwak hart, zoals je weet.
- Mijn beste mevrouw, zei Renee met ingehouden ergernis. Er zijn twee g's. Een zachte g, zoals in goedzo of goedemiddag, en een harde, zoals in Scheveningen of cholera. Die g schrijf je met ch. Brabanders kunnen beide g's correct uitspreken. Die bemoeials uit het noorden echter...
- Beheers je, vriendin, zei Lynn. Ze is daar waarschijnlijk geboren. Dat kan ze ook niet helpen. Renee haalde een keer diep adem en zei toen:
- Dat is zo. Excuseer. Maar het is een feit dat ú een spraakgebrek heeft en niet wij.
- Ja, beaamde Lynn. Wat zij zegt.
- Ik heb daar cheen verstand van, zei de dame. Dus, u wilt u de clinic bijwonen?
- Wat kost de entree eigenlijk? vroeg Renee.
- Negenendertig euro.
- Voor ons samen?
- Nee, per persoon. U krijgt er een mooie brosjure bij en een balpen van de vereniging. Lynn probeerde niet te lachen.
- Bijna 40 euro per persoon? zei Renee. Om een paar paarden te mogen bekijken? Weet u dit wel heel zeker? Het lijkt me nogal veel.
- Wat kost de clinic? vroeg Lynn.
- Die kost 75 euro. De clinic is door Anke. Zij is een Brabantse, dat zult u wel leuk vinden.
- Jij hoeft mij niet te vertellen, zei Renee, dat ons Anke een Brabantse is.
- Nee, zei Lynn. Veel topsporters komen uit Brabant.
- Maar daar scheppen we niet over op, zei Renee. U wilt toch niet zeggen, dat als wij de clinic bij willen wonen, we voor de entree moeten betalen én voor de clinic?
- Eichenlijk wel, zei de vrouw zacht.
- Renee deed meteen haar portemonnee terug in haar schoudertas.
- Nog een goedemiddag, zei Lynn en beide vriendinnen liepen weer naar buiten. Verbluft bleef de dame achter, terwijl ze onzeker aan haar kapsel voelde.
- Weet jij of er in de buurt nog iets leuks te doen is? vroeg Lynn.
- Nee, dat niet, maar ik ben wel toe aan een bak koffie. We passeerden daarnet een dorp. Daar hebben ze vast een café.
- Oké. En dan overleggen we daar wel wat we verder gaan doen.
- Bijna 40 euro, zei Renee. Nou nou nou...
- Ze zijn chek!

Lynn was nog bezig om haar gordel vast te maken, toen Renee stopte bij de twee mannen die de uitgang bewaakten. Een van de mannen had een leren tasje op zijn buik hangen. Hij was de oudste. De jongste, een jong broekie nog, was midden op het pad gaan staan, vlak voor de auto.

Renee liet haar raampje omlaag zoeven.

- Tien euro, alstublieft, zei de man.
- We zijn niet binnen geweest, zei Renee. We zijn er net en we gaan alweer.
- U heeft wel geparkeerd? vroeg de man.
- Ik heb de auto eventjes weggezet, ja. Maar we zijn niet naar de show gaan kijken.
- U heeft dus wel geparkeerd.
- Ik heb 'm stilgezet en ik ben uitgestapt, als u dat bedoelt.
- Dat lijkt mij parkeren.
- Ik houd geen plaats bezet, zei Renee, dus betaal ik niet.
- U heeft er toch even gestaan. Het is niet tien euro per dag, maar gewoon tien euro voor het parkeren. Renee keek Lynn aan. Die keek met een matte blik terug. Ze wisten allebei dat ze het parkeergeld niet zouden betalen. Het schoot Lynn te binnen dat ze wederom iets uit zouden moeten leggen dat vanzelfsprekend was. Maar die man leek haar wel een Brabander.

- Komt u uit Brabant? vroeg ze langs Renee heen.
- Ik kom uit Brabant. Waarom?
- Zomaar, zei Lynn. En tegen Renee zei ze zacht: Hij zal wel een percentage krijgen.
- Maar u mag er niet uit, als u niet betaalt.

Net als de twee vriendinnen bleef hij kalm. Brabanders onder elkaar.

Renee wees naar de jongeman die voor de auto stond en zei:

- Ik lijd hier niks mee, maar dat ventje heeft dadelijk een slecht humeur.

De man keek naar zijn collega en haalde zijn schouders op.

- Dat interesseert u niets? vroeg Renee.
- Niet echt. Tien euro, alstublieft.

Lynn keek van de man naar de jonge snuiter voor de auto. Ze liet het raampje aan haar kant zakken en riep naar de jongeman:

- Hé, zeg eens goedzo!
- Choedzo?! zei de jongen. Betaal eens chauw, dames, of mot je problemen?

Lynn sloot het raampje weer en maakte een gebaar alsof ze wilde zeggen: Voilà.

- Dank je, zei Renee, terwijl ze haar voet op het gaspedaal zette. Ik weet voldoende.